

अगडबंब बबल

जेम्स ए. स्मिथ

रूपांतर - अरविंद गुप्ता

सतराशे साठ वेळा पाहिलं तरी स्लीपी हॉलो शहर एकदम मस्तच दिसायचं. हे शहर टेकडीच्या पायथ्याला वसलं होतं. उंच उशीवर डोकं टेकवून कुणीतरी पसरलं असावं तशी ही टेकडी. मास्तर खुर्चीवर रेलून वर्गातच झोपून जातात ना तसंच काहीसं या टेकडीकडे पाहून वाटायचं. आणि अशा झोपी गेलेल्या मास्तरांच्या पायांवर जसे खूप केस दिसतात ना तसं या टेकडीच्या पायथ्याकडे खूप गवत दिसायचं. त्या गवतावर गायी म्हशी चरत फिरायच्या. हिरवं कुरण संपलं की मुख्य सडक दिसायची. त्या सडकेवरून भाजी विकून घोडागाडीतून तुगडक तुगडक घरी निघालेले मिस्टर जिम दिसायचे. पलीकडे दवाखाना दिसायचा. मग चर्चच्या उंच कळसावरचं क्रूस दिसायचं. होमरने टेकडीवरून हज्जारदा स्लीपी हॉलो शहराला असं पाहिलं होतं. साबणाचे बुडबुडे हवेत सोडणं हा होमरचा आवडता खेळ. त्या तरंगणाऱ्या सप्तरंगी बुडबुड्यातही शहराची सतराशे साठ प्रतिबिंब उडताना दिसायची.

अंकल हेनरी सोबत होमर टेकडीवर रहायचा. अंकल हेनरीचं टेकडीवर शेत होतं. त्या शेतात सतराशे साठ फ्लॉवरची, कोबीची आणि मुळ्याची रोपं होती. त्या फळभाज्यांचे हज्जार प्रकारचे वास हवेत असायचे. लावणी करताना वेगळे वास, रोपं तरारून डोलताना वेगळे वास आणि भाज्या गाड्यावर लादून बाजाराकडे पाठवताना वेगळे वास. अंकल हेनरी आणि छोटा होमर दिवसभर ती मस्त हवा फुफ्फुसात भरून घ्यायचे. आणि शेतात काम करायचे. होमर अंकल हेनरींना किरकोळ कामात मदत करायचा. रात्रीचं जेवण उरकलं, की होमर आपल्या मनपसंत खेळात रमून जायचा. मोठ्यात मोठा साबणाचा फुगा हवेत तरंगू लागला की होमर आनंदाने 'बबलऽऽ बऽबल' असं ओरडायचा. होमरने सोडलेले अनेक बुडबुडे पाहून अंकल हेनरी होमरला म्हणायचे, "तुझा हा खेळ कधीतरी अंगलट येईल. लक्षात ठेव."

होमर काही बुडबुड्यांचा साधासुधा खेळ खेळत नव्हता. त्याला शास्त्रज्ञ व्हायचं होतं. म्हणून तो पावरबाज बुडबुडे बनवण्याच्या खटपटी करत राहायचा. पावरबाज म्हणजे खूऽऽप मोठ्ठा आणि लवकर न फुटणारा बुडबुडा होमरला तयार करायचा होता. त्यासाठी होमर हज्जार प्रकारचे प्रयोग करायचा. सतराशे साठ प्रकारची मिश्रणं करून

बुडबुडे बनवायचा.

एके दिवशी होमरने वॉशिंग पावडर आणि पाण्याच्या मिश्रणात थोडं डिक टाकलं. पण त्यामुळे ते मिश्रण घट्ट झालं. आता यापासून बुडबुडे कसे होणार? रात्री झोपेत त्याला नवी युक्ती सुचली. त्याने थोडंसं केरोसिन त्या मिश्रणात मिसळलं. त्यामुळे घट्ट झालेलं वॉशिंग पावडरचं मिश्रण पुन्हा थोडं पातळ झालं. या रसायनातून होमरने बनवलेला साबणाचा फुगा तीन फूट मोठा झाला. आणि तो पाच मिनिटं हवेत तरंगत होता. तरंगता तरंगता तो फुगा जाऊन अंकल हेनरीच्या नाकाला धडकला. आणि फास्ट असा आवाज करून गायब झाला.

या यशस्वी प्रयोगामुळे होमरचा उत्साह वाढला. त्याला नवी कल्पना सुचली. थोडा शॅम्पू टाकला तर? लगेच त्याने प्रयोग सुरू केला. शॅम्पूमुळे बुडबुडे टपोरे टपोरे झाले. मग होमरने थोडं रबर-सिमंट आणि थोडा साखरेचा पाक साबणाच्या पाण्यात मिसळला. त्यामुळे फुगे आकाराने अधिकाधिक मोठे होऊ लागले. आणि खूप जास्त वेळ हवेत तरंगू लागले. का कुणास ठाऊक दरवेळी ते फुगे अंकल हेनरींना जाऊन धडकायचे. मग कधी मोठा आवाज तर कधी निःशब्दपणे गायब व्हायचे. अंकल हेनरी दरवेळी होमरला म्हणायचे, “होमर एखाद दिवशी या फुग्यामुळे तू कसली तरी आफत नक्की ओढवून घेशील. एवढे मोठमोठे बुडबुडे तयार करणं आणि ते इतका वेळ हवेत टिकणं ही काही साधीसुधी गोष्ट नाही.”

पण अंकल हेनरींची ताकीद ऐकायला होमरला वेळ कुठं होता. तो आपला नव्या प्रयोगांमध्ये गुंतून गेला होता. रात्रंदिवस होमरला बुडबुड्यांचा ध्यास लागला होता. कधी कधी स्वप्नातही त्याला पृथ्वीच्या आकाराचे बुडबुडे दिसायचे. आणि तो आनंदाने ‘बबल... बबल’ असं ओरडत झोपेतून जागा व्हायचा.

एकदा होमर आणि अंकल हेनरी रात्रीचं जेवण उरकून टेकडीवरील आपल्या वाड्याच्या अंगणात

बसले होते. होमरने बुडबुडे बनवण्यासाठी सतराशे साठ पदार्थ मिसळून नवीनच रसायन बनवलं होतं. होमरने कुठूनतरी थोडं डांबर आणलं होतं. आणि यावेळेला ते डांबरही साबणाच्या पाण्यात मिसळण्यात आलं. या प्रयोगात धमाल येणार, याची होमरला खात्री होती. अंकल हेनरी डोळे वटारून होमरचा नवा प्रयोग पाहात होते. होमरने धावत जाऊन आपली फुगे सोडायची प्रिय नळी आणली. नळी मिश्रणात बुडवून होमर फुगा बनवू लागला.

मिश्रण जरा अजबच होतं. त्यामुळे होमरला नळीतून हवा फुंकताना जरा जोरच लावावा लागत होता. हवा फुंकताना होमरचे दोन्ही गाल लालेलाल झाले. पण हळूहळू फुगा फुगू लागला. मग हवा भरणं सोपं होऊ लागलं. होमरने आता एक खोल श्वास घेतला. मग पुन्हा ताकदीने बुडबुड्यात हवा सोडली. बुडबुडा मोठा होऊ लागला. खूप मोठा. आणखी मोठा. एवढा मोठा की होमरचा हा आजपर्यंतचा सर्वात मोठा फुगा होता. बुडबुडा फुगतच चालला होता. होमरच्या डोळ्यांसमोर आता तो अगडबंब फुगाच होता. त्याला आपलं स्लीपी हॉलो शहरही दिसेनासं झालं. इतकंच काय समोरच बसलेले अंकल हेनरी देखील फुग्यामागे दिसेनासे झाले. त्याला फक्त अंकल हेनरींचा आवाज कानांवर येत होता, “होमर, हा साधासुधा बबल नाही. हे तू काय करतोयस? अरे लेका यामुळे काही भलतंच झालं तर?”

होमरला तर भानच उरलं नव्हतं. तो फुग्यात हवा भरतच होता. आणि बुडबुडे महाराजही आता एवढे गलेलड्डु झाले की वाड्यातल्या अंगणात मावणं त्यांना शक्य होईना. तरीही होमर हवा फुंकतच होता. फुंकता फुंकता होमर वाड्याबाहेर आला. आता फुगा दहा फूट, बारा फूट... तेरा... चौदा फूट... सोळा फूट... मोठाच्या मोठा झाला. होमर

च्या कानावर अंकल हेनरीचे शब्द आले- अरे बाऽपरे !
तेवढ्यात 'सुईस्स्फटक्' असा आवाज झाला आणि तो फुगा नळीपासून वेगळा झाला. मग त्या फुग्याचा टप्पा जमिनीवर आदळला. थोडा वेळ फुगा थरथरला. पण फुटला नाही. फुटून अंतर्धान पावण्याऐवजी तो फुगा हळूहळू घरंगळू लागला. टेकडीच्या उतारावर आल्यानंतर तर त्या फुगोजीरावांनी जोरात पळायलाच सुरुवात केली. आता अंकल हेनरी उठून उभे राहिले होते. ते ओरडत होते, "होमर, मी तुला सांगितलं होतं ना, एखाददिवशी तू या असल्या खेळामुळे आफत आणशील... बघ आता..." पण होमरला काहीच ऐकू येत नव्हतं. तो त्याच्या या नव्या आविष्कारामागे धावत चालला होता. होमर 'बबल... बबल' असं ओरडतच फुग्यामागे धावत होता.

टेकडीच्या उतारावर एक काळी गाय चरत होती. तिने तिच्याच दिशेने गडगडत येणारा फुगा पाहिला. गवत खायचं थांबवून ती मोठ्यांदा हंबरली... 'हाँऽऽ.' पण तेवढ्यात फुगा गाईवर आदळला. फुगा इतका चिपचिपा होता, की काळी गाय फुग्यालाच चिकटली. आणि गाईसकट फुगा टेकडीवरून खाली घरंगळू लागला. तिकडून छोटा टॉम अंकल हेनरींसाठी अंडी घेऊन येत होता. फुगा टॉमच्या दिशेनच येत होता. टॉम 'वाचवा... वाचवा' असं ओरडण्याआधीच त्या लिबलिबित फुग्याला गुंडाळला गेला. फुगा आता लुडकत स्लीपी हॉलो शहराच्या दिशेने चालला होता.

टॉमच्या मागे त्याची लाली मांजर होती. लाली मांजरही फुग्याला चिकटली. होमर आता घाबरून फुग्यामागे धावत होता.
त्याच्या मागे

अंकल हेनरी ओरडत होते, "होमर, मी तुला सांगितलं होतं... एक दिवस...!"

थोड्याच वेळात फुगा मुख्य सडकेवर आला. सडकेवरून मिस्टर जिम नेहमीप्रमाणे आपल्या घोडागाडीवरून तुगडक तुगडक निघाले होते. दिवसभराच्या मेहनतीने मिस्टर जिम थकले होते. त्यांना घोडागाडीतच डुलक्या येत होत्या. पण त्यांच्या घोड्यांना घरचा रस्ता एकदम तोंडपाठ होता. मिस्टर जिम आणि त्यांच्या घोड्यांना काही कळण्याआधीच ते टांग्यासह फुग्यामध्ये लपेटले गेले.

आता फुग्याला लपेटलेला घोडा खिंकाळू लागला. लाली मांजर माँऊ... माँऊ ओरडू लागली. काळी गाय हंबरू लागली. छोटा टॉम रडू लागला. मिस्टर जिम 'वाचवा वाचवा' म्हणून ओरडू लागले. हे आवाज ऐकून शहरातली माणसं मुख्य रस्त्यावर जमू लागली. जमलेली गर्दी अवाक् झाली. त्यांच्यासमोर एका अगडबंब फुग्याला माणसं, प्राणी, टांगा चिकटून लुडकत होती. गर्दीतील माणसं सावरून सुरक्षित ठिकाणी जाईपर्यंत फुगा त्यांना धडकला. सतराशे साठ प्रकार फुग्याच्या तावडीत सापडले.

पहिल्यांदा डॉक्टर साहेबांच्या दवाखान्यासमोरची मोटरकार फुग्याने गडम केली. नंतर बागेतल्या बाकड्यांवर बसून स्वेटर विणणाऱ्या मिस जोन्स फुग्याच्या पोटात गेल्या. रस्त्याच्या कडेला काही मुली टिपरीपाणी खेळत होत्या. त्याही गायब झाल्या. दोन कुत्री रस्त्यावरून धावत होती. तीही फुग्यात सामावली गेले. मुख्य सडकेवरील खांबाशिवाय सर्व काही फुग्यात गेलं. खांब जमिनीत गाडले होते; म्हणून वाचले.

आता होमर फार घाबरला. तो ओरडू लागला, "अंकल हेनरी... अंकल हेनरी... मी काय करू? या फुग्याला

कसं अडवू?” आणि अंकल हेनरींनी हज्जारदा उच्चारलेलं तेच वाक्य पुन्हा उच्चारलं, “होमर, मी तुला आधीच सांगितलं होतं... एक दिवस...”

मुख्य सडकेच्या टोकाला चर्च होतं. चर्चच्या उंच कळसाला एक कुस आणि टोकदार भाला होता. आता फुग्यात सामावलेले सतराशे साठ प्रकारचे लोक आणि वस्तू घेऊन फुगा चर्चच्या दिशेने चालला होता. होमर रडत रडत म्हणाला, “आता तर हे सगळेजण मरून जातील. आणि त्याचा दोष माझ्या माथी येईल...”

आता फुग्याने फारच वेग घेतला होता. फुग्यातून भयानक भयानक चित्कार ऐकू येत होते. चर्चजवळ घरंगळत येताना फुग्याने एकदा टुणकन् उडी घेतली आणि फुगा चर्चच्या टोकदार भाल्याला धडकला. मिनिटभर काहीच घडलं नाही. मग होमरने फुग्यात

भरलेली हवा फुस्स् स्ऽऽस् करून मोकळी झाली. फुगा फुटला. त्या लिबलिबित फुग्यातून सतराशे साठ गोष्टी बाहेर येऊ लागल्या. माणसं, कार, टांगा, बाकडं, अंडी, स्वेटरची लोकर... हज्जार प्रकार! सगळे चिकट चिकट पदार्थात माखलेले.

होमरच्या फुग्यामुळे सगळ्या शहरात चिकट चिकट चिखल झाला होता. तो साफ करण्यासाठी चार आठवडे गेले. असं यापूर्वी कधीच घडलं नव्हतं. या घटनेनंतर एक वर्ष उलटून गेलं तरी लोक होमरच्या वैज्ञानिक प्रयोगाचा चिकट चिखल रगडून रगडून

आपल्या कानातून आणि केसांतून काढायचा प्रयत्न करताना दिसायचे. स्लीपी हॉलो शहराला तो अगडबंब बबल कधीच विसरता येणं शक्य नव्हतं.

शहरातील सर्वांनी होमरला त्याच्या सर्व वैज्ञानिक उपकरणांसह मोठ्या कॉलेजात पाठवून दिलं. शहर पुन्हा निवांत, निर्धास्त झालं. कारण आता होमर शांतपणे प्रयोगशाळेत आपले प्रयोग करणार होता. तो मोठ्ठा शास्त्रज्ञ बनणार होता.

अंकल हेनरींना होमरची खूप आठवण यायची. रोज रात्री जेवणानंतर ते वाड्याच्या अंगणात बसायचे. आणि स्वतःशीच बडबडायचे, “होमर, मला माहीत होतं. तुझ्या त्या वैज्ञानिक प्रयोगांमुळे तू नक्कीच काहीतरी कमाल करून दाखवशील.”

(मूळ कथा - द डे ऑफ द बबल)

अरविंद गुप्ता

पत्ता

फोन

मोबाइल

arvindtoys@gmail.com